

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 28 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że co do zasady sprzeciwia się zakazowi prywatnego przywozu pomimo ciężącego na Systembolaget obowiązku nabywania na żądanie napojów alkoholowych, których nie ma w magazynie?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy taki zakaz prywatnego przywozu może zostać uznany za uzasadniony i proporcjonalny w celu ochrony zdrowia i życia ludzi?

Odwołanie złożone dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) przez Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

(Sprawa C-173/04 P)

(2004/C 156/09)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG złożyła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory). Wnosząca odwołanie jest reprezentowana przez przez Anje Franke Rechtsanwältin, Grünecker Kinkeldey Stockmair & Schwanhäusser, Maximilianstr. 56, D-80538 Monachium we współpracy z Martinem Aufenangerem, rzecznikiem patentowym, Maximilianstr. 56, D-80538 Monachium.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02⁽¹⁾;
2. obciążenie pozwanego oraz pozwanego w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i zasadnicze argumenty:

Odwołanie opiera się na naruszeniu prawa wspólnotowego przez Sąd Pierwszej Instancji.

- Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił sektor produktów a w konsekwencji formy opakowań, które powinny służyć jako porównanie przy ocenie charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94. Sąd Pierwszej Instancji nie opiera swojej oceny na formach opakowań istniejących na rynku dla konkretnie zgłoszonych produktów, tj. „napoje owocowe, soki owocowe”, lecz ogólnie na formach istniejących dla „płynnych produktów spożywczych”. Nie została uwzględniona kwestia, w jakim zakresie zgłoszone znaki odróżniają się w stosunku do przeciętnych opakowań przeznaczonych do napojów. Sąd Pierwszej Instancji przeprowadził swoją

analizę wyłącznie pod kątem fikcyjnych podstawowych form zgłoszonych znaków jak również możliwego wykorzystania w przyszłości kartonów dla „napojów owocowych, soków owocowych”.

- Opierając się na tej podstawie oceny, Sąd Pierwszej Instancji stawia wymagania zbyt wygórowane jeśli chodzi o formę zgłoszonego znaku, mając na względzie mały stopień wymaganego charakteru odróżniającego.
- Sąd Pierwszej Instancji przy badaniu interesu ogólnego w ramach art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94 opiera się wyłącznie na interesie ogólnym potencjalnych konkurentów, nie uwzględniając sytuacji faktycznej, tj. że wnosząca odwołanie stosuje stojące opakowania kartonowe od dziesiątek lat bez przypadku imitacji. Interes ogólny konsumentów został całkowicie pominięty.

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-174/04)

(2004/C 156/10)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Włoskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Enrico Traversę i Claudio Loggię, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że dekret z mocą ustawy nr 192 z dnia 25 maja 2001 r., przekształcony w ustawę nr 301 z dnia 20 lipca 2001 r., zawierający „przepisy doraźne dotyczące ochrony procesów liberalizacji i prywatyzacji specyficznych sektorów świadczących usługi publiczne”, w części dotyczącej automatycznego zawieszania praw głosu przynależnych do akcji przekraczających próg 2 % kapitału zakładowego spółek działających w sektorze elektryczności i gazu, jest niezgodny z art. 56 WE.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Dekret z mocą ustawy nr 192/2001 jest sprzeczny z art. 56 WE, ponieważ przewiduje automatyczne zawieszanie praw głosu przynależnych do akcji przekraczających próg 2 % kapitału zakładowego spółek działających w sektorze elektryczności i gazu. Takie ograniczenie powoduje zróżnicowane i restrykcyjne traktowanie inwestycji dokonywanych przez szczególną kategorię inwestorów i tym samym stoi na przeszkodzie swobodnemu przepływowi kapitału wewnątrz Wspólnoty Europejskiej. W szczególności ograniczenie to zniechęca przedsiębiorstwa publiczne potencjalnie zainteresowane nabyciem udziałów w przedmiotowych spółkach, ponieważ przedsiębiorstwa takie znalazłyby się w sytuacji, w której nie miałyby możliwości skutecznie uczestniczyć w decyzjach spółki i wywierać rzeczywistego wpływu na zarządzanie nią.

⁽¹⁾ Nie opublikowane jeszcze w Zbiorze Orzecznictwa.